

organy prezydów miejskich (dzielnicowych) rad narodowych.”;

2) w § 26:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakup przez GS mięsa z uboju gospodarczego zaoferowanego przez producenta do sprzedaży bezpośrednio po uboju zwierząt rzeźnych może odbywać się — niezależnie od spełnienia innych warunków określonych w rozporządzeniu — tylko w rzeźni lub masarni stanowiącej gminny punkt uboju gospodarczego, w którym zwierzę poddano zbadaniu i ubojowi, i tylko w dniu uboju.”.

b) w ust. 4 skreśla się wyrazy „i półtuszy”;

3) § 40 otrzymuje brzmienie:

„§ 40. 1. Właściwe w sprawach handlu organy prezydów powiatowych rad narodowych (prezydów rad narodowych miast stanowiących powiaty) ustalają miejscowości, w których powinny być zorganizowane na targowiskach miejsca detalicznej sprzedaży mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego, oraz dni sprzedaży tego mięsa.

2. W miastach wyłączonych z województw wykaz targowisk, na których powinny być zorganizowane miejsca detalicznej sprzedaży mięsa po-

chodzącego z uboju gospodarczego, oraz dni sprzedaży tego mięsa ustalają właściwe w sprawach handlu organy prezydów rad narodowych tych miast.

3. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego w poniedziałki może być prowadzona tylko w przypadku, gdy w dniach tych w danej miejscowości odbywają się targi.

4. W ośrodkach miejskich sprzedaż detaliczna mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego powinna być zorganizowana w miejscach przystosowanych do sprzedaży mięsa.

5. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego w innych miejscowościach i miejscach lub innych dniach niż określone w ust. 1, 2, 3 i 4 jest zabroniona”.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 28 października 1959 r. w sprawie ograniczenia sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego w poniedziałki (Monitor Polski Nr 93, poz. 495).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

193

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 4 czerwca 1962 r.

w sprawie wykonywania zabiegów w zakresie ochrony roślin na koszt Państwa oraz zasad i trybu przyznawania odszkodowań za rośliny zniszczone wskutek takich zabiegów, podjętych przez organy prezydów rad narodowych.

Na podstawie art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 1961 r. o ochronie roślin uprawnych przed chorobami, szkodnikami i chwastami (Dz. U. Nr 10, poz. 55) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się prezydów wojewódzkich rad narodowych do wydawania w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zarządzeń o wykonaniu przez właściwe do spraw rolnych organy prezydów rad narodowych na terenie województwa lub jego części na koszt Państwa bądź też częściowo na koszt Państwa, a częściowo na koszt użytkowników gruntów, zabiegów koniecznych dla zwalczania chorób, szkodników i chwastów w razie szczególnego zagrożenia roślin przez choroby, szkodniki i chwasty lub masowego ich występowania oraz w razie konieczności zastosowania zabiegów wynikających z zobowiązań międzynarodowych.

§ 2. 1. Użytkownikom gruntów przyznaje się odszkodowanie za rośliny zniszczone całkowicie lub częściowo wskutek zabiegów podjętych przez właściwe do spraw rolnych organy prezydów rad narodowych w celu ochrony przed chorobami, szkodnikami i chwastami, których wykaz ogłasza corocznie Minister Rolnictwa w Monitorze Polskim.

2. Zabiegi wykonane na zlecenie właściwego do spraw rolnych organu prezydium rady narodowej przez wyznaczoną osobę fizyczną lub prawną uważa się za zabiegi podjęte przez ten organ.

§ 3. 1. Odszkodowanie za rośliny zniszczone w czasie wegetacji oblicza się na podstawie przewidywanych zbiorów, uwzględniając wszystkie czynniki, które mają wpływ na zmniejszenie lub zwiększenie plonu, oraz przeciętną cenę roślin przyjętą w obrocie, po odliczeniu wartości nakładów, które zostałyby poniesione w związku z dokonaniem zbioru.

2. Odszkodowanie za zniszczone rośliny wieloletnie powinno odpowiadać kosztom ich zasiewu lub zasadzenia i pielęgnacji do czasu pierwszych pełnych zbiorów. Odszkodowanie zmniejsza się z każdym następnym rokiem o sumę amortyzacji plonowań, która wynika z podzielenia wymienionych kosztów założenia i pielęgnacji plantacji przez liczbę lat jej produktywności.

3. Odszkodowanie za rośliny zniszczone po ich zebraniu oblicza się na podstawie wagi tych roślin oraz ich przeciętnej ceny przyjętej w obrocie.

4. Odszkodowanie może nie być przyznane albo może być odpowiednio zmniejszone, jeżeli użytkownik gruntu nie dokonywał właściwych zabiegów ochronnych w stosunku do roślin, które uległy zniszczeniu.

§ 4. 1. Wartość zniszczonych roślin ustala się na podstawie opinii komisji, do której wchodzi:

- 1) osoba wyznaczona przez kierownika właściwego do spraw rolnych organu prezydium powiatowej rady narodowej,
 - 2) osoba wyznaczona przez biuro gromadzkiej rady narodowej bądź właściwy do spraw rolnych organ prezydium rady narodowej osiedla lub rady narodowej miasta nie stanowiącego powiatu,
 - 3) przedstawiciel miejscowego kółka rolniczego,
 - 4) przodownik ochrony roślin.
2. Komisji przewodniczy osoba określona w ust. 1 pkt 1.

§ 5. 1. Decyzję o przyznaniu odszkodowania wydaje i odszkodowanie wypłaca właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej.

2. Odszkodowanie powinno być wypłacone:

- 1) jeżeli zachodzi celowość zastosowania uprawy roślin zastępczych — w ciągu 3 tygodni od daty zniszczenia roślin,
- 2) w innych przypadkach — w ciągu miesiąca po terminie zbioru roślin tego gatunku w danej okolicy.

§ 6. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa:

- 1) o prezydiach wojewódzkich rad narodowych, rozumie się przez to również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 2) o prezydium powiatowych rad narodowych, rozumie się przez to również prezydium rad narodowych miast stonowiących powiaty miejskie i dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 3) o województwach, rozumie się przez to również miasta wyłączone z województw.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. *St. Gucwa*

194

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ROLNICTWA I GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 29 czerwca 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania przy zgłaszaniu i dokonywaniu zmian w danych objętych ewidencją gruntów i budynków.

Na podstawie art. 10 ust. 4 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 6, poz. 32) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Rolnictwa i Gospodarki Komunalnej z dnia 28 czerwca 1955 r. w sprawie trybu postępowania przy zgłaszaniu i dokonywaniu zmian w danych objętych ewidencją gruntów i budynków (Dz. U. Nr 27, poz. 159) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu następującym: „W przypadku przeznaczenia gruntu nieleśnego do zalesienia termin ten liczy się od dnia stwierdzenia, że zalesienie zostało dokonane.”,

b) w ust. 2 dodaje się na końcu wyrazy „jak również do zmian powstałych w wyniku zalesienia gruntów nieleśnych, dokonanego stosownie do decyzji wydanych na podstawie art. 26 i 27 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o zagospodarowaniu lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych (Dz. U. Nr 29, poz. 166)”;

2) w § 3 dotychczasowy tekst oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Do zgłoszenia zmiany rodzaju użytku powstałej w związku z zalesieniem gruntu nieleśnego należy, niezależnie od dokumentacji pomiarowej przewidzianej w ust. 1, dołączyć:

- 1) odpis zezwolenia na zalesienie gruntu, wydanego przez właściwy do spraw leśnictwa organ prezydium powiatowej rady narodowej;
- 2) zaświadczenie stwierdzające dokonanie zalesienia gruntów nieleśnych, wydane przez właściwy do spraw leśnictwa organ prezydium powiatowej rady narodowej na wniosek nadleśniczego.”;
- 3) w §§ 3 i 4 ust. 1 oraz w § 5 ust. 3 przed wyrazami „prezydium powiatowej rady narodowej” dodaje się wyrazy „właściwy do spraw geodezji organ”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. *St. Gucwa*

Minister Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*

195

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 22 czerwca 1962 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 18 września 1957 r. w sprawie dodatków za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy, przysługujących pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” i pracownikom przedsiębiorstw Międzygminowych Kabli Telekomunikacyjnych.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. Nr 49, poz. 236) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie dodatków za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy, przysługujących pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” i pracownikom przedsiębiorstw Międzygminowych Kabli Telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 60, poz. 327) dodaje się § 13a w brzmieniu następującym:

„Dodatek za nocne dyżury domowe pracowników stacji wzmacniakowych.

§ 13a. 1. Inżynierom i technikom zatrudnionym na stacji wzmacniakowej przysługuje dodatek za gotowość do zgłoszenia się w porze nocnej, tj. w

czasie od godz. 22 do 6, na każde wezwanie dla usunięcia zakłóceń w urządzeniach stacji wzmacniakowej, zwany dalej „dodatkiem za nocne dyżury domowe”.

2. Wysokość dodatku za nocne dyżury domowe wynosi 20 zł za jedną noc.
3. Pracownik może być zobowiązany do pełnienia nocnego dyżuru domowego tylko za jego zgodą.
4. Pracownikowi pobierającemu dodatek za nocne dyżury domowe nie przysługują z tytułu zgłoszenia się dla usunięcia zakłóceń w urządzeniach stacji wzmacniakowej inne należności”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1962 r.

Minister Łączności: *Z. Moskwa*